

На 2-й Окт. отправили чръзъ в. „Дейли-Нюзъ“ адресъ до английския народъ.

Госпожитѣ на Единбургъ молили царицата съ прошение да се умилистави надъ българския народъ.

Постоянно сказки се дръжали, помощи се събирали и като разгласили вѣстниците за добрия приемъ на българскитѣ представители въ Англия, на 16 Окт. Елиотъ телеграфиралъ изъ Цариградъ до лордъ Дерби, че тѣ нѣмали представителско качество, били хора съ лошо минало и българския народъ отдавна гледалъ съ презрѣние и недоувѣрие къмъ тѣхъ.¹⁾ Закъжелата тѣзи телеграмма не имъ поучрила и като пресѣдели около 2¹/₂ м. въ Англия, заминали за Парижъ.

Сега вече непосредствали тѣзи мъчнотии. Министра Тиеръ Гамбета ги приелъ твърдѣ добръ и далъ имъ надѣжда, че Франция наедно съ другитѣ сили ще дѣйствува да се даде една административна автономия на българетѣ.

Въ Римъ министра Мелегари билъ истински християнинъ. Той откровенно казалъ предъ представителитѣ, че понапредъ невѣрвалъ щото Европа да бжде толкозъ хладнокръвна къмъ страданията на християнитѣ въ Турция.

Въ Берлинъ, Бисмаркъ ги приелъ съ голема учтивость и казалъ, че Германия ще се труди да помогне на българетѣ по дипломатически начинъ, нъ заради тѣхъ война нѣма да отвори.

Въ Руссия се представили предъ князь Горчакова, а после и предъ императора, който имъ казалъ, че ще употреби всички средства за да избави българския народъ отъ това робство, по миролюбивъ начинъ, като прибавилъ: „нъ въ случай че несполуча, тогазъ ще призовемъ на наша страна Бога и ще поидемъ напредъ“.

Най-послѣ и князь Андраши ги приелъ въ Виена тоже учтиво, далъ имъ надѣжда — разумѣва се на вѣчно търпѣние и, като не е било възможно да се завърнатъ въ отечеството си, тѣ останали въ Европа до пристиганието на руската войска въ България.

Русския императоръ Александръ, както е вече извѣстно, никкъ не е билъ наклоненъ да отвори война на Турция, и

¹⁾ Авторътъ на тѣзи телеграмма билъ Д-ръ Чомаковъ, който слѣдъ рѣшението на църковния въпросъ, стана единъ отъ първитѣ туркофили.